

עין משפט
גד מצוה

יא א מיי פיט מהל
כזכרס הל יד סגג
עשין קמג טוש"ע י"ד ס'
סא [סע"י טו] וסע"ף לא:
יב ב [מיי פ"ו מהלכות
תרומות הלכה ב] ו
טוש"ע סס סע"ף ז:
יג ג מיי פ"ט מהלכות
תרומות עייס הל' טו
טוש"ע י"ד ס' רנב סע"ף
ד:
יד ד מיי פ"ח מהל'
מעשר הל' ה:

שיטה מקובצת

[א] מהנה לכהן ע"ה. ג"כ
ע"י תוס' מנחות דף י"ח
ע"ב: [ב] ותימה דבפי'
כל התורה. ג"כ ע"י תוס'
מנחות דף פ ע"ב:

אי אגואי הא קא מעייל חולין בעזרה. משום דכל חולין מדאורייתא אסור להציא בעזרה וכן אמר בהמוכר את הספינה (ב"ב דף ק"ג): גבי זכורים ולא מסתבר דהתם אגזלות דמייתי בהדיהו קפיד דאפשר דמתני עליהו ומציאם נזבה וכן צ"פ התורה (מנחות דף פ):

גבי תורה שנתערבה בתמורות קאמר ולייתי לחס כו' הא קא מכניס חולין לעזרה ומדקאמר שאין לה תקנה ש"מ הוי מדאורייתא ס' ותימה דצ"פ כל הסדיר (ובחס דף ט): אמרינן וזכולין הכהנים רשאים לשנות באכילתן ולאכולן לזיינין שלוקין ומבושלים ולתם לתוכן תכלין של חולין ואמר בהקומץ רבה (מנחות דף כא): יאכלוהו שיאכלו עמה חולין ותירומוהו כדי שמהא נאכלת על השזבע ונראה דדוקא חזה ושוק וכן זכורים דדרך קדושה מייתי להו ועצב צהו תנופה וכן לחס לזורך תורה שהוא הכשר קרנן ש' קפידא טפי בהצאתה בעזרה שלא לזורך:

ואב"א משום דהוי יתי ממון שאין לו תובעין, ולהאי ליטנא אייתר חיה יהיה לכדאמר לקמן בסמוך שמתנות דין ואין חזה ושוק דין ולליטנא קמא איכא למימר דתמי' שמע מינה ודריש בסמוך מדכתביה אלל משפט דמשמע זה משפט חיה אין משפט ואיכא בין תני תרי לישני דלהאי ליטנא דאין לו תובעין נהי דאין יכול לתובעא בדיינין צדיני שמים מיהא מיחייב ולליטנא קמא דדריש ליה מזה אפילו צדיני שמים נמי לא מיחייב:

מניין שאין נותנין מתנות אבהן ע"ה ב'. היינו דווקא כשיש כהן חזר אבל אי ליכא כהן חזר אלא ע"ה יתנו לו ולא ימתין עד שזימנו לו חזר כדתנן במסכת חלה (פ"ד מ"ט) אלו נותנין לכל מי שירצה החרמים והזכורות ופדיין הבן ופטר חמור והזרוע והלחיים והקצה וראשית הגז כו' ואין לפרש לכל כהן בין לאנשי משמר בין לשאר כהנים דהא זירושלמי בפרק שמי נשים קאמר דיש מהן נמתין לכל כהן ויש מהן נמתין לאנשי משמר אי"כ ע"כ לכל כהן דקאמר היינו בין כהן חזר בין כהן ע"ה והיינו היכא דליכא חזר או איכא ואין רוצה לקבל כדפרש"י דריש כל הבשר (לעיל דף ק"ד): אבל אין לתרץ דרבי שמואל בר נחמני דהכא כרבי יהודה דגרסינן זירושלמי ר' יהודה אומר אין נותנין אותה אלא לחזר דהתם אכזכרים קאי כדאמר התם לעיל מינה רבי אדא אומר זכורים:

ובשיחזור אבייתו ישרם. לליטנא בתרא דקאמר משום דהוי ממון שאין לו תובעין פריך שפיר דיטלם משמע שיכול להוציאו בדיינין ולליטנא קמא נמי דפטר משום דכתיב זה פרכינן דכיון דבמתנות פטור משום דכתיב זה מסבירא אין לנו לחלק בין

מתנות ללקט שכחה ופאה ולקמן בפרקין (דף ק"ה) פריך מספק לקט דחייב משום עני ורש הדקיקו להא דאמר אין ספק מתנות לכהן: **אמר רבא** גרס ולא גרסינן אמר ליה רבא דהוה משמע דלרב חסדא דבר ואם כן מאי קאמר לזכורף מדת חסידות שנו כאן הלא כבר שמע התירוח ולמה חזר ואמר רב חסדא אלא רבא שמע צבית המדרש הקשיא והתירוח בשם רב חסדא ארישא והשיב להם דארישא לא שייך לשנויי ולא לאומיב מיניה אלא מספיא הוקשה לרב חסדא ועל זה תירץ רב חסדא וי"ס שכתוב בהן ואמר רב חסדא צווי' בסוף מילתיה דרבא וכן משמע דאי לרב חסדא הוה מדבר לא היה אומר ואת אמרת אלא ומר אמר מדת חסידות שנו כאן: **תנא** תני ישרם ואת אמרת ב'ו' ואת והאמר בפרק קמא ד"ק (דף י"א) א"ל אביי מי כתיב יסולס יסולס כתיב מדעתו ואמר נמי פרק הפועלים (ב"מ דף ט"ז) גבי חוסס פי פרה ודש זה לוקה ומשלס ארבעה קבין לפרה כו' וצעי למימר משלס ללאת ידי שמים ולליטנא קמא דלעיל דפטור אפילו ללאת ידי שמים פריך ומהו להווא ליטנא נמי דאין לו תובעין דחייב ללאת ידי איכא למימר דהיינו דוקא בזמיק מתנות כהונה או אכלן שלקטן באיסור אבל הכא שלקטן בהיתר שהיה אז עני אפילו ללאת ידי שמים לא מחייב להכי פריך ואת אמרת מדת חסידות שנו כאן ולא מחייב אפילו ללאת ידי שמים ומיהו בסמוך קשה דקאמר טעמא דעני הא עשיר חייב ומאי קשיא אימא עני פטור אפילו מללאת ידי שמים אבל עשיר חייב א' ומפר"ט דה"ק תנא תני יסולס לרבי אליעזר ורבנן פליגי עליה ואת אמרת מדת חסידות כו' דעל מדת חסידות לא הוי פליגי רבנן:

אין דף בהן א"א משעת הרמה. ואם תאמר והא קרא לאו לאחר הרמה איירי אלא בעתיד ליתרם דמפקינן מיניה בפרק [אלון הנשרפים (סנהדרין דף פ"ג) דטבל צמיחה חלול חלול מתרומה דדריש לא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימוו צעתידים ליתרם הכתוב מדבר ויש לומר דהכא דריש מדסקין ירימוו אלל לה' לומר כך שאין לגבוה בהן אלא משעת הרמה אי נמי משום דקאי אקרא דסמין ליה ואיש כי יאכל קודש לאיירי לאחר הרמה:

קא מעייל חולין לעזרה. מידי דלא איתעביד ציה לורך גבוה: **המויק מתנוס כהונה.** קודם שנתן לכהן השליכס לאור או לים: **דכתיב צהו זה.** דמשמע בעודן קיימות חייב ליתן אבל אין קיימות לא חייב הכתוב בהן תשלומין: **שאין לו תובעין.** אין לו בעלים שיכולו לתובעו צדין שהוא יכול לומר לו לכהן חזר אני נותן ולא לך:

משפט מלמד שהמתנות דין. דיינין נזקקין להן להוציאן בדיינין. אלמא כהן ראשון המוצען מוציאן מידו וקשיא לרב חסדא דאמר דמתנות כהונה ממון שאין לו תובעין הוא: **לחולקן בדיינין.** דיינין אומרים לו לישראל לזה תן המתנות שהוא חזר ואל תתן לזה שהוא עם הארץ: **ויאמר לעם.** דיהושפט כתיב בצדכי הימים. סיפיה דקרא למען יחזקו בתורת ה': **מנע.** חלק כהונה: **אטו חזה ושוק מי לא בדיינין מיהלוקו.** כלום היה יכול לתתם לכהן עם הארץ והא מנע ניניהו: **אלא לאו להוציאו בדיינין.** אלמא דממון שיש לו תובעין הוא משום הכי ממעט חזה ושוק דכיון דלכפרה ולרלוי צא לא שכיח דמעכב: **הכא במאי עסקינן דאטו לידיה.** דכהן ואחר כך גולס זה ממנו דהוה ליה ממון שיש לו תובעין שכבר זכה זה בהן ודמי כמאן דגזול מיניה גלימיה: **ופריך אי דאטו לידיה.** דכהן מאי למימרא פשיטא דיכול להוציאו בדיינין. וקמסדר דאטו לידיה בטובלייהו הבהמה שלמה הימה מונחת אללו וזכה צמתנות מן ההפקר: **כמי שהורמו דמיון.** וזכה בהן. צמתנות ששויס לכל הכהנים מהני וזכיה אס קדם אבל חזה ושוק אינו אלא לאותו בית אב ולא מהני: **צעל הצית.** עשיר שהיה עובר ממקום למקום: **וצריך לטולו ב'ו'.** ונלרך למונות נוטל לקט כשאר עניים הואיל שעכשיו עני הוא: **וכשיחזור יטלם.** אלמא כל מידי דחייביה רחמנא למיתב לעניים הכא ראשון יכול לתובעו והוא הדין למתנות כהונה: **מדס חסידות שנו כאן.** אס חסיד הוא ישלס: **סנא פני ישלס.** דמשמע על כרחו ואת אמרת כו': ועוד. מי סברת מדרבי אליעזר קמומיב דמלינן למימר דרב חסדא משני עלה מדת חסידות שנו כאן אלא מדרבנן מותיב ועלה משני רב חסדא מדת חסידות (שנו כו': כאן. הא) דקתני עני היה בלאתה שעה דמשמע דמידוק מינה דעשיר צעי שלומי לאו בדיינין קאמר אלא אס חסיד

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

הוא צריך לשלס ללאת ידי שמים: **וקו לוי שאכל מעשרותיו עטליס.** שלא הפריש תרומת מעשר: **אס קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' אין לך בהן אלא משעס הרמה הכי גרסינן ליה בתוספתא (א) דאטו**

(א) ב"ב פ"א: מנחות
מ"ח. פ"א. ק"ו. זכריס
ע"ו. [ב] ולקמן קלח:
קל"ג. [א] סנהדרין ט'
ד' [ג'ל' הסנהס והוליס]
ה' [קדושין נח' גרליס פ"ה.
ב"ב קבג: מסת כ. בזכות
י"ח. [ג] (פ"ה פ"ה מ"ה,
ו) [ב"מ נ"ג]. ה' [ג"ל
שנו כאן הא], ט' [פ"ג
דמ"ט ס"י]. ו' [וע"ע תוס'
פסחים טו: ד"ה מצוה
ב"ב פ"א: ד"ה ודילמא
ומנחות כ"א: ד"ה חולין
דף פ: ד"ה וזי ומתורה
כ"ג. ד"ה חולין זכריס עו.
ד"ה חולין]. ז' [ע"ש תוס'
ד"ה נ"ג].

תורה אור השלם

1. וזה יהיה משפט
הבדלים מאת העם מאת
דב"י הנהגה אשור אם
שה ינתן לבתן הוצע
והלחיים והקצה:
דברים י"ג
2. ויאמר לעם ליושבי
ירושלם לתת מנת
הבהנים והלחיים למען
יחזקו בתורת ה':
דברי הימים ב' לא ד'
3. ולא יחללו את קדשי
בני ישראל את אשר
ירמו ליה: ויקרא כב טו

גליון הש"ס

ג"כ או שאכלן פטור. ע"י
לקמן דף ק"ה ע"כ תוס'
ד"ה עד: שם מתנה לבתן
ע"ה. ע"י מנחות דף י"ח
ע"כ תוס' ד"ה מודה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוס' ד"ה מנא מי
וב' אכל עשיר חייב
ומפר"ט וכו'. ג"כ ע"י
ש"מ מ"א ס' ק"ו:

א [נתיב מדר.] ט [פי] שלקח את עובד כוכבים בלחם שלם כדן. ערוך ועי' בפס"י. א לקמן קנה. ד ברכות פ"ג מ"ב. ה חוספמא דפאה פ"ב ה"ג. ו ר"ש מ"ז. ז ל"ז שמשע. ח"ג. ט [במדבר ט] ט [ב"ק ק"ג]. י [במדבר ט]. יא [שם]. יב ב"פ: ל שכה. מ ל"ז ומת.

תורה אור השלם

1. וברמך לא תעולל ופרט פרמך לא תלקט לעני ולגר תעבד אתם אני יי אלהיכם: 2. כי תבער פרמך לא תעולל אחריו לגר לתום ולאלמנה יתנה: 3. כי תחבט זיתך לא תפאר אחריו לגר לתום ולאלמנה יתנה: דברים כד כ

גליון הש"ס

גמ' א' איקרו עב. ע"י שטענת ד' ע"פ מוס' ד"ה כולן:

מוסף רש"י

חייב לעשר. עליה, דהו כמוכר [ג'טין טד]. נותן. לוקח. לכהן. ואין הטעם מנה לו כלה, לפי שלם מכר לו את המתנת מסתמא [לקמן קלה: וכו' ב"ק קסו]. לקח הימנו במשקל. דהשתא ודאי זין ליה [לקמן טס]. ומנכה לו מן הדמים. מששטתה וכו' כהניס מתמנהיס והיין על הטבח [טס]. באנפרות. הפסק [טס].

דאסו לידה. לכהן: צטצליהו. שהפקד הטבל אללו: כמי שהורמו דמיין. וזה בהם מן ההפקד שהרי קדם. ל"א שמסר לו את הטבל לזכות בתרומה שבו: אם בחובו. שהיה חייב לו דבר קצוב ממון: חייב לעשר. מנקום אחר וליתן לכהן שהרי הוא כמוכר: ואם באנפרות. בהפסק ועל חנם פטור מלעשר. קתני מיהת אם בחובו חייב לעשר אלמא יש לו תובעין דאי לא דינא הוא שיטלם לו על כרחו מנאי חיוב מלוה איכא הא לא פש גביה מידי: שאני הסם דקא משתרי ליה. הסם לאו בהולאה דדיינין תנן זה אלא חיובא בעלמא כשאר חיובי מעשרות וחיובה דדאי איכא עליה דהא משתרי ליה כלומר משתכר הוא זה שהרי היה רריך לפרוע מעות: א"ל לטבח: מכור לי בני מעיה. בני מעיה של פרה זו: והיו כהן מסתום. הקצה: נוסף. לוקח זה לכהן: ואין. המוכר מנכה לו ללוקח מן הדמים שהרי היה יודע הלוקח שהמתנות שם וזה לא מכר לו הקצה: לקח הימנו במשקל. הליטרא כך וכך ושקל לו הקצה: נוסף. לו לוקח לכהן שהרי הגזל אללו ורריך להשיב: והטבח ינכה לו מן הדמים. על כרחו שמכר דבר שאינו שלו: ואמאי. נותן לכהן ליהו כמזיק כו': שטעה נכסי כהן. לא ידעתי היכן שגויה ובספרים אינה כתובה בשוה ומואל אני ט"ו מתנות כהונה שכולן נכסי כהן לעשות בהן כל זרכיו התרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי והחלה והבכורים וראשית הגז ומתנות של חולין ושל קדשים והקדש והחומש של גזל הגר ומהו ופדין הגז ופדין פטר חמור ונראה דעניי שכולן שונים זה וחשיב תרומה ותרומת מעשר והדמאי וחלה כחלה דכולהו תרומה ניהו וזכור ופדין הגז ופדין פטר חמור כחלה וקדש וחומש דגזל הגר חלה וכולהו הן מתנה לכהן הן ולקמן צפירקין [דף קג:] חשיב כל כ"ד מתנות כהונה. הגזל את הגר ונשבע לו ומת הגר ואח"כ הודה ונשבע ללקח דאמר רחמנא ואם אין לנפש גואל וגו' וכו' יש לך אדם צישראל שאין לו גואלים אלא זהו גר שמת ואין לו יורשין וכו' והאשם המושב לה' לכהן' ומניא פירק הגזל צב"ק [דף קי:] האשם זה קרן המושב זה חומש דגבי נשבע ללקח צפקדון או גזל כתיב ציה חומש צין בגזל חזירו צפרשת ויקרא [ה] צין בגזל הגר צפרשת נשאל: למה אמרו. למאי הלכתא: ופ"ס. אע"פ שאינו לאכילה ולא לדברו שיצא ליד אכילה. ולבי

מנגמס למאי תנייה הואיל ותנא דאפי' בהמה טמאה לוקח מהן: חטיף מסתפא. כשהיו היתנות מוליכין ארוע והלחיים והקצה לכהן חוטפס מידהיס: לא מסתפא. לא די דכשהוא שוחט את בהמתו אין אלו כופין אותו לתת מתנות לכהן אחר: אלא מיהטף נמי חטיף. בתמיה: ורב. מנאי דעמיה דאמר לא מסתייה דלא שקלינן מיניה דמשמע שהיינו יכולין לכופו לכך ונמנעין אנו: אי איקרו עם נשקול מיניה. דהא מאת העם מאת וזבחי הוצת כתיב [דברים יח] ואי לא איקרו עם רחמנא פטריה ומאי טיבותא עבדינן גביהו: מספקא ליה. לרב ומשום ספיקא פטר ליה דהמוציא מחצירו עליו הראיה: להא שמעפא. דרב דמספקא ליה: ד' מסתום ענייס. הנוהגות בכרס ואלו הן: הפרט והעוללות. כדכתיב [ויקרא יט] וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט וזמס' פאה [פ"ו מ"ד] מפורש אהו היא עוללות כל שאין לה לא כתף ולא נטף: והשכחה

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין קלא.

דאתו לידיה במבלייהו וקסבר האי תנא מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין. ומשעת הרמה ואילך היינו מני אתו לידיה אפילו צטצליהו וא"ת אמאי לא משני דפשטא דברייתא דקתני פטור מן התשלומין היינו דאתו ליד כהן צטצליהו וקסבר האי תנא מתנות שלא הורמו לאו כמי שהורמו דמיין ומש"ה פטור דאין לו לכהן אלא משעת הרמה ממש והוה ניחא טפי דהו לישון הרמה דוקא וי"ל דאי הוה מוקי לה הכי אז לא היה חמוש הדיוק כלל הא משעת הרמה ואילך משלם דהא פשיטא דמשלם כיון דאתו ליד כהן והורמו אזל השמא עיקר הצרייתא משמיענו דמזיק מתנות כהונה או שאכלן פטור ודיוקא קמ"ל דאע"ג דאתו לידיה יא צטצליהו חייב דכמי שהורמו דמיין:

שאני התם דקא משתרי ליה. דמקום זה הניח לו המלך שאר ממנו ואם מאמר מתנות כהונה כשאלם משתרי ליה שצמקום זה לא אכל דבר אחר ואמאי פטור וי"ל דלא דמי לאנסו צית המלך גרנו דמתחיהן לא לקח משלו אזל צאכלו אפשר דלא משתרי ליה שהיה ממענה:

הכי גרסי' בפ"י ר"ח שבועה נכסי בהן. ולא חשיב הכא כל כ"ד

מתנות כהונה דחשיב לקמן צפירקין [דף קג:] דלא חשיב הכא אלא הכך לאסורים לזרים והם ממון כהן והא דחשיב מתנות אע"פ שמתרות לזרים משום דטבלי ודמו לתרומה כדאמר לקמן [קג:] אע"ג דלית הלכתא הכי היינו דלא הו כאלול צבליס אזל מ"מ איסורא איכא לאכול מצהמה שלא הורמה מתנותיה א"ג לא חשיב אלא מידי דבר אכילה והא דלא חשיב זכור משום דלכתי לאו צר אכילה הוא שרריך שמיטה: מעשר עני המתחלק בתוך הבית. דוקא נקט המתחלק בתוך הבית דשני דיני מעשר הם אחד מתחלק תוך הבית ואחד מתחלק בתוך הגרנות כדמשמע בפ"י דגדרים [דף קד:] ואותו המתחלק תוך הגרנות אין לצעלים צו טובת הגאה אלא צאותו המתחלק בתוך הבית ובספרי מפרש להו מקראי כתוב אחד אומר מקצה שלם שנים תוציא את כל מעשר תוצאתך והנחת אלמא רריך להניחו בגורן וצאין ענייס ונוטלין אותו וכתוב אחד אומר כי תכלה לעשר וגו' ונתת ללוי וגו' אלמא בתוך הבית מחלקו מדכתיב [ה] והנחת הא כיצד עד הפסק שהוא זמן גשמים ואם מניחו בתוך נפקד מחלקו בתוך ביתו וזה מעשר עני המתחלק בתוך

הבית מכאן ואילך שהוא ימי הקץ מניחו בתוך גרנות וענייס צאים ונוטלין אותו: י"ז בו טובת הגאה א"ב ע"ה. נראה דדבר שיש צו טובת הגאה לצעלים אפילו צא עני ולקחו מויליין מידו ודבר שאין צו טובת הגאה לצעלים לקחו אין מויליין מידו ומיהו אם לא לקחו וצא עני ושאלו ממנו אם ירצה לא יתן לו דקרי ליה לעיל ממון שאין לו תובעין ואם היה רריך ליתנו לתובעו א"כ הו יש לו תובעין: נ"ב אחריו אחריו מוירת. ואע"ג דאצטריכו למכתב ולא הו מופנה גלוי מילתא בעלמא הוא דכמו שיש צוה אחריו פאה ה"ג יש צוה אחריו פאה ולאו ג"ש ממש היא אי נמי מדכתיב שכהה צלשון אחריו ש"מ לג"ש אתא וי"ע למה לא גמרינן צ"ש דאחריו דלהו פרת צוית כמו צכרס ויהי דלענין עוללות לא אפשר למילף צאילן דלא שייך ציה אחיהו עוללות כל שאין לו לא כתף ולא נטף: כגון

עין משפט נר מצוה

א [מ"י פ"ו מהלכות מעשר הלכה ז:] ב מ"י פ"ד מהל' ברכות הל' י"ד ופ"א מהל' ברכות הל' ג סגנו עשין קמב ר"א טו"ש"ע י"ד ס"י פ"א סעף יג וס"י שו סעף ו: ב"ג מ"י פ"ט מהל' ברכות הל' ח טו"ש"ע י"ד ס"י פ"א סעף כג: ז' ד מ"י פ"א מהלכות מתנות עניים הל' ז: י"ח ה מ"י שם הלכה ח: ו מ"י שם פ"ו הל' י:

שיטה מקובצת

א] בטבלייהו חייב דכמי שהורמו דמיין ועוד י"ל דאתו לידיה במבלייהו וקסבר מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין הלכך אם אכלן אחר הרמה חייב שכבר וכה בהן הכהן ואם קודם הרמה פטור דגירות הכתוב דאין לו בהן אלא משעת הרמה ואילך עד שהובר חלק של כהן ומיהו אחר הרמה אהניא הא דאתת לידיה שזכה בהן הכהן וממנו הוא. הרא"ש ו"ל: